

Наразі існує кілька основних проблем, а саме: державні акти старого зразка, в яких відсутні кадастрові номери; невідповідність площі, зазначеної у старому державному акті і фактичній площі земельної ділянки; виникнення права власності у спадкоємців при успадкуванні ними земельної ділянки; питання не розпайованих земель бовшої колективної власності; реєстрація права державної та комунальної власності; неможливість реалізації припинення права користування земельними ділянками сільськогосподарського призначення державної власності.

Ураховуючи вищезазначене, аби подолати колізійність земельного законодавства України необхідно впорядкування системи земельного законодавства і підтримання її рівноваги за допомогою встановлення суворої класифікації правових актів в процесі нормотворчості.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення 20.03.2021).

2. Земельний кодекс України від 25.10.2001 № 2768-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text> (дата звернення 20.03.2021).

3. Проект Закону про обіг земель сільськогосподарського призначення. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=60724 (дата звернення 20.03.2021).

4. Проект Закону про внесення змін до Земельного кодексу України (щодо забезпечення земельними ділянками сільськогосподарського призначення місцевого товаровиробника та запровадження електронних земельних торгів) URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62373 (дата звернення 20.03.2021).

УДК 349.4 (043.2)

Дрозд В.П., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Козирєва В.П., к.ю.н., доцент

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ ЗЕМЕЛЬ РЕКРЕАЦІЙНОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Розвиток охорони здоров'я населення важко уявити без забезпечення оздоровчого комплексу. Такі категорії, як «відпочинок», «рекреація», «оздоровлення», «туризм» вважаються найвищою соціальною цінністю, і тому за останні роки їх значення стрімко зростає.

Така тенденція прослідковується і на економічному рівні: зростання

прибутків розвинутих держав, підвищення загальноосвітнього рівня людей, удосконалення транспортного сполучення. Зважаючи на сучасний розвиток цивілізації та дедалі частіше забруднення міст, люди прагнуть відпочивати у найбільш благополучних та сприятливих регіонах.

Таким чином, розвиток та обслуговування рекреантів в Україні є не лише самостійною галуззю, а й необхідним та важливим атрибутом забезпечення прав людини на здоровий відпочинок. Володіючи величезним багажем природного потенціалу, Україна обрала напрямок розвитку рекреаційно-туристичної інфраструктури.

У ст. 50 ЗК України визначено землі рекреаційного призначення як землі, які використовуються для організації відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів [1].

Відповідно до ч. 1 ст. 63 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» рекреаційними зонами є ділянки суші і водного простору, призначені для організованого масового відпочинку населення і туризму [2].

Правовий режим земель рекреаційного призначення – це встановлений законодавством порядок використання та охорони таких земель, який резюмує права, обов'язки, а також обмеження видів господарської діяльності титульних власників земельних ділянок і третіх осіб з метою організації відпочинку населення, туризму та проведення спортивних заходів.

Цей правовий режим передбачає раціоналізацію використання природних рекреаційних ресурсів і комплексів. Це означає, що природні рекреаційні ресурси слід використовувати невиснажливо, дотримуючись нормування рекреаційного навантаження, вживати усі необхідні заходи для поліпшення їхнього стану, а також охорони від несприятливих чинників. Важливою складовою є запровадження комплексної системи використання таких рекреаційних ресурсів: якщо для успішного функціонування екосистеми та створення умов для збереження флори і фауни необхідно розширити площу рекреаційної зони – для цього такі заходи повинні бути здійсненні відповідно до екологічно обґрунтованих вимог та нормативів.

Задля гармонійного функціонування екосистеми в Україні рекреаційні зони об'єднуються з іншими складовими національної екологічної мережі в єдину систему природних регіонів, природних коридорів і буферних зон.

Відповідно до статті 52 Земельного кодексу України землі рекреаційного призначення можуть перебувати у державній, комунальній та приватній власності [1].

Варто пам'ятати, що згідно з п. «а» ч. 4 ст. 83 Земельного кодексу землі рекреаційного призначення загального користування населених пунктів (площі, вулиці, проїзди, шляхи, парки, сквери, бульвари тощо) не

можуть передаватися з комунальної у приватну власність. Це означає, що не можна приватизувати дані землі, проте вони можуть бути у приватній власності у тому випадку, коли відповідні рекреаційні об'єкти створюються на землях приватної власності. При цьому слід зважати на загальну вимогу, згідно з якою такі землі слід використовувати лише за цільовим призначенням, а також не допускати діяльності, яка може вплинути на негативний стан земель.

Уряд України у 2017 році схвалив Стратегію розвитку туризму та курортів на період до 2026 року, основним питанням якої є вирішення питання щодо розвитку рекреаційних територій, які є операційним базисом туристичної сфери [3]. Основними стратегічними цілями розвитку сфери туризму та курортів з урахуванням сучасного стану і тенденцій розвитку України на період до 2026 року є: забезпечення комплексного розвитку територій, зокрема створення сприятливих умов для залучення інвестицій у розбудову туристичної; забезпечення відповідності ціни та якості туристичних продуктів; системне підвищення якості інфраструктури курортів та рекреаційних територій.

Важливим атрибутом даної політики є створення кадастру рекреаційних територій, оскільки він слугуватиме інформаційним ресурсом, який міститиме інформацію про рекреаційні об'єкти, без чого неможливо ухвалити адекватні рішення щодо подальшого використання території. Для цього органи державної влади та місцевого самоврядування повинні всебічно розглянути та вивчити рекреаційні ресурси, ступінь облаштування територій інженерною інфраструктурою, розподілу земельних ресурсів за формами власності або користування, режимом охорони й особливістю використання.

Підсумовуючи, можемо сказати, що встановлення чіткого визначення режиму використання земель рекреаційного призначення забезпечить їх раціональне використання, сприятиме покращенню рекреаційних та спортивнооздоровчих умов життя громадян, фізичного й естетичного виховання дітей та молоді. Створення кадастру рекреаційних ресурсів дозволить приймати раціональні та виважені управлінські рішення, які в свою чергу ухвалюватимуть їх розвиток, проведення інвентаризації рекреаційних комплексів, природно-заповідних, історико-культурних об'єктів та інших об'єктів культурної спадщини.

Література

1. Земельний кодекс України від 25.10.2001 № 2768-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text> (дата звернення 25.03.2021).
2. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон України від 25.06.1991 № 1264-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1264-12#Text> (дата звернення 25.03.2021).
3. Про схвалення Стратегії розвитку туризму та курортів на період до 2026

року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.03.2017 № 168-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/168-2017-%D1%80#Text> (дата звернення 25.03.2021).

УДК 631.115.11 (043.2)

Дромашко А.О., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Козирєва В.П., к.ю.н., доцент

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІ ТОВАРИСТВА

Сільськогосподарські товариства протягом свого існування претендують на одну з найважливіших ніш серед кола суб'єктів господарювання аграрного типу. У галузі аграрної діяльності існують акціонерні товариства (СВАТ, СЗАТ) та товариства з обмеженою відповідальністю (СТОВ).

Сільськогосподарські товариства регламентуються чинним законодавством, а саме Цивільним кодексом України, Господарським кодексом, Законом України «Про господарські товариства» та Законом України «Про акціонерні товариства».

Згідно зі статтею 79 Господарського кодексу України, можемо визначити, що під господарськими товариствами варто розуміти підприємства або інші суб'єкти господарюванні, які виникли завдяки юридичним особам або громадянам шляхом об'єднання їх власного майна та власної участі у роботі товариства з ціллю отримання доходів [1, с. 53].

А Цивільний кодекс, зокрема стаття 113, визначає, що господарським товариством є юридична особа, яка містить статутний капітал, що складається з часток її учасників. Господарські товариства завжди мають роль саме юридичної особи. А от її учасником може бути як фізична, так і юридична особа [3].

Господарські товариства завжди є юридичними особами, а учасником господарського товариства може бути фізична або юридична особа. Обмеження щодо участі у господарських товариствах може бути встановлене лише законом.

Основні ознаки сільськогосподарських товариств:

- як і кожна юридична особа, сільськогосподарське товариство повинно володіти власним статутним капіталом. Для СТОВ він має становити не менш, ніж 100 мінімальних заробітних плат, а от для САТ – не менш, ніж 1250 мінімальних заробітних плат;
- обов'язкове право випускати цінні папери від свого імені;